



ע"פ 1915/23 - זאהי רביעה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1915/23

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

המערער:

זאהי רביעה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצוי בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופטים י' רז-לוי, א' משניות ו-א' ברסלר-גונן) בתפ"ח 11267-02-21, תפ"ח 22654-03-21 ו-תפ"ח 44407-04-21 מיום 26.1.2023

בשם המערער:

עו"ד ציון אמיר; עו"ד ענבר רוזנבאום

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצוי שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופטים י' רז-לוי, א' משניות ו-א' ברסלר-גונן) בתפ"ח 11267-02-21, תפ"ח 22654-03-21 ו-תפ"ח 44407-04-21 מיום 26.1.2023, וזאת עד להכרעה בערעור שהגיש לבית משפט זה.

1. ביום 2.6.2022 הורשע המבקש על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת בתמצית שבתמצית בגין אירוע אלים שניצת לאחר קטטה שאירעה בין משפחת המבקש למשפחה נוספת המגוררת ביישוב דריג'את. במהלך האירוע הוכה צעיר כבן 20 (להלן: קורבן העבירה או הקורבן) על ידי המון זועם, תוך שהמבקש ובני משפחתו לוקחים עמוד 1



בכך חלק פעיל. בסופו של דבר נפטר הקורבן כתוצאה מדקירה על ידי אדם שזהותו אינה ידועה למשיבה.

2. ביום 26.1.2023 נגזרו על המבקש 12 שנות מאסר אשר יימנו ממועד מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור בשלוש השנים שלאחר שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; ופיצוי למשפחת קורבן העבירה בסך של 90,000 ש"ח.

3. ביום 7.3.2023 הגיש המבקש לבית משפט זה ערעור הנוגע לכל רכיבי גזר הדין, בו הלין על חומרת העונש שהוטל עליו. בערעור נטען בין היתר כי העונש שהוטל עליו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים; כי לא ניתן משקל לאשם התורם של הקורבן; כי מותו של הקורבן עמדה לנגד עיניו של בית המשפט והביאה אותו להחמרת הדין עם המבקש חרף העובדה שהוא לא הואשם בהריגתו; כי לא ניתן משקל מספק להודאתו; וכי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות.

4. ביום 1.5.2023 הגיש המבקש את הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע רכיב הפיצוי, בה נטען כי סיכויי הערעור להתקבל הם טובים ולכל הפחות ראויים להישמע בטרם ישולמו הפיצויים. עוד נטען כי סכום הפיצוי שהוטל עליו הוא מופרז, בלתי מידתי ולא משקף את העובדה שהמבקש הואשם בעבירת גרימת חבלה ואינו אחראי למותו של קורבן העבירה. כן נטען כי עיכוב הביצוע מוצדק גם לאור מצבו האישי-כלכלי הקשה של המבקש, שהינו אב לחמישה קטנים ומפרנס הן את משפחתו הגרעינית והן את משפחותיהם של הוריו התלויים בו נפשית, פיזית וכלכלית. לבסוף צוין כי ישנו חשש ממשי כי אם לא יעוכב רכיב הפיצוי לא יעלה בידי משפחת הקורבן להשיב את הכספים במקרה שהפיצוי יופחת בערעור.

5. דין הבקשה להידחות. כידוע, על המבקש לעכב ביצוע תשלום פיצויים שהוטל עליו בהליך פלילי להראות כי סיכויי הערעור גבוהים וכי מאז הנוחות נוטה בבירור לטובתו (ראו: ע"פ 4688/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (17.7.2022); ע"פ 3879/21 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (15.6.2021)). כמו כן, ככלל, בית משפט זה לא יורה על עיכוב ביצוע תשלום פיצויים לנפגע העבירה אלא בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו למשל: ע"פ 2192/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.4.2023); ע"פ 5778/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (26.8.2021)).

6. בענייננו, לא התרשמתי כי מאז הנוחות נוטה לטובת המבקש. הטענות בדבר מצבו הכלכלי נטענו מבלי שנתמכו בתשתית עובדתית מתאימה, ומכל מקום מצב כלכלי אינו מהווה כשלעצמו שיקול בשאלת עיכוב ביצוע רכיב הפיצוי (ע"פ 7034/22 מירשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.10.2022); ע"פ 9964/16 אסרא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.3.2017)). גם טענות המבקש לפיהן במקרה שערעורו יתקבל הוא יתקשה לקבל בחזרה את כספו ממשפחת הקורבן נטענו בעלמא מבלי שנתמכו בתשתית ראייתית כלשהי (ראו למשל: ע"פ 5873/22 קסקסיץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.9.2022); ע"פ 4454/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.7.2019)). די בכך כדי לדחות את הבקשה, אף מבלי להידרש לסיכויי הערעור. על כך יוסף כי המבקש אף לא צירף לבקשה את בני משפחת הקורבן שלזכותם נפסקו הפיצויים, כמשיבים. כפי שנקבע בעבר, אף טעם זה מצדיק את דחיית הבקשה (ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.5.2015); ע"פ 4454/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.7.2019)).

הבקשה נדחת.



ניתנה היום, י"ב באייר התשפ"ג (3.5.2023).

ש ו פ ט
